AZ UTOLSÓ HÍVÁS

I SZUJON 이수연

Dzsian telefonfülkéje

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2026

www.alexandra.hu • www.moobius.hu
www.europakiado.hu

ELŐSZÓ

Alig volt még közvilágítás az utcában. Napközben a köztérfejlesztés címén falra festett képek vidám hangulatot kölcsönöztek a környéknek, éjszaka azonban mindennek már nyoma sem maradt. Alighogy alászállt a sötét, a falfestményeket kivehetetlen formájú állat- és emberalakokká varázsolta a képzelet, tovább fokozva a sikátor kísérteties hangulatát. A kétgyermekes Giut nyugtalanította, hogy a lánya rendszeresen kijött elé ezen a környéken. A tizenhárom éves, sápadt gyermek, aki épp csak befejezte az általános iskolát. A gyermek, akinek a mosolya a déli napnál is sugárzóbb volt, valahányszor meglátta az apja arcát. Ő volt az oka, hogy a hazafelé tartó férfi megszaporázta a lépteit most, hogy egy kicsit később szabadult el a munkából.

– Apu!

Lánya mindig ugyanazon a helyen várt Giura – a sötét sikátorban álló telefonfülkében. Közvetlenül a kabin fölé utcalámpát szereltek azok kedvéért, akik igénybe szerették volna venni a szolgáltatást, a kislány pedig tündöklő mosollyal sütkérezett a lámpaoszlop tetejéről aláragyogó fényben. Giu a lányához sietett. Amint olyan távolságba ért, hogy elérje, hirtelen a karjába zárta, mintha attól félt volna, hogy hirtelen eltűnik a szeme elől.

– Dzsian, nem megmondtam, hogy ne várj rám? Nem lenne szabad egyedül kint lenned este.

– Nekem jó, ha itt várok. Meg aztán, ha valami történne, rögtön tudok is neked telefonálni.

– Akkor is. Mostantól otthon várj rám!

– De mondom, hogy nem gond…

Látva, milyen felhőtlen tekintettel emeli rá az arcát, Giu nem akarta tovább az élet kemény igazságaival szembesíteni a lányát. Megfogta a kezét, és hazafelé indult a gyermekkel, aki ki tudja, mennyi ideig várt rá a telefonfülkében. A fia ellenben csupán egy közömbösen odavetett köszönéssel fogadta odahaza. Benne aztán keresve sem lehetett hízelgő bájt találni, Giu mégis elmosolyodott. Bárki másnál jobban tudta már, hogy ezek a hétköznapi pillanatok lesznek egyszer a legbecsesebbek, amikor majd visszatekint rájuk. A telefonfülke, amely a háromirányú kereszteződésben fekvő kisbolt mögötti sikátorban állt, abban is nagy szerepet játszott, hogy először ráébredjen erre.

Akkoriban épphogy csak túl volt a váláson, és nemrég költözött a gyerekeivel a környékre. A szokásosnál korábban végzett a munkával, hogy a kicsomagolással foglalkozhasson, így úton hazafelé szokás szerint hazatelefonált. A kagylót Dzsihun vette fel.

– Hát Dzsian?

– Még nem jött haza. Miért, nem veled van?

Dzsihun nem volt valami kifinomult lélek. Talán, mert fiúgyerek volt, vagy mert az anyjára ütött? A húga, aki pár évvel alatta járt, minden bizonnyal korábban végzett az iskolában, így már otthon kellett volna lennie. Mégis úgy tűnt, hazaérkezése óta fel sem merült a fiúban, miért nem jött még meg a testvére. Giu keze viszont remegett. Nem akarta túlságosan belelovalni magát, de mivel csak nemrég költöztek ide, nem tudhat-

ta, merre szokott csavarogni, hol tévedhetett el Dzsian, aki még nem ismerte megfelelően a járást a környéken. A legrosszabb esetben akár el is rabolhatták. Ez a szélsőségekig elfajuló félelem olyan érzés volt, amelyet csak egy szülői szív tud igazán megérteni.

– Megyek, megkeresem. Te várj otthon! Lehet, hogy a húgod közben hazaér.

– Jó…

Giu eltökélte, hogy alaposan átfésüli a környéket. A legszívesebben minden arra járót megállított volna, hogy megkérdezze tőlük, nem látták-e a lányát. Az emberek azonban közönyösen továbbálltak, mentek tovább a dolgukra. Miközben ő kétségbeesetten kutatott, a nap egyre alacsonyabbra ereszkedett, így egyre hosszabb árnyékokat vetett. Értesítenie kellene a rendőrséget? Hiszen Dzsian alig nyolcéves volt. Talán rögtön ezzel kellett volna kezdenie? Lehet, hogy történt vele valami? Ha az árnyékok még tovább nyúlnak, és teljesen lemegy a nap, nem tudja majd tovább keresni a kislányt. Ekkor váratlanul megcsörrent a telefon. Ismeretlen szám… Giu összeszedte minden lélekjelenlétét, és megnyomta a hívásfogadó gombot.

– Apa?

– Dzsian? Te vagy az?

– Apa…

– Hol vagy most? Van ott veled valaki?

– Én… Én a kisbolt mögött… itt, a telefonfülkében.

A sarki kisbolt mögötti telefonfülke! Ott volt Dzsian. Giu teljes erőből rohant arrafelé. Már majdnem teljesen besötétedett, így a falfestmények is egyre hátborzongatóbb hangulatot árasztottak. A férfi végig tartotta a telefont, folyamatosan beszélt a lányához.

– Minden rendben. Apa mindjárt ott van. Már úton vagyok.

– Ühüm…

Végül, amikor befordult a kisbolt mellett, a lejtő közepén végre meglátta a lámpafényben fürdő telefonfülkét, és… benne a rá várakozó kislányt. Utolsó erejét is összeszedve még eszeveszettebben kezdett szaladni. Maga sem tudta, futott-e valaha is ilyen gyorsan gyerekkora óta. Giu magához szorította, majd körbetapogatta Dzsiant, hogy megbizonyosodjon róla, nem sérült-e meg valahol. Kutya baja sem volt, a férfi mégis úgy érezte, menten kicsordul a könnye. Mintha a világ végéről tért volna vissza hozzá.

– Iskola után hazaindultam, de nem emlékeztem, hol lakunk… Eltévedtem a sikátorokban, és nem tudtam, hol vagyok… Gyalogoltam tovább, és végül ide jutottam, úgyhogy felhívtalak.

– Jól van. Ügyes vagy, Dzsian.

Giu újra átölelte a gyermeket, és mélyet sóhajtott. A megkönnyebbülés sóhaja volt ez. A nyilvános telefon, ahonnan a lánya felhívta, alig öt perc sétára volt az otthonuktól. Úgy tűnik, a kislánynak valahogy sikerült eljutnia a ház környékére, ám annak pontos helyét már nem tudta. Most, hogy megnyugodott, Giu megfogta Dzsian kezét, hogy hazavezesse, miközben lépésről lépésre elmagyarázta neki az utat.

– Látod ezt a lejtőt? Ezen felsétálva háromig számolunk. Most egy sikátorhoz értünk. Befordulunk a sikátorba, és újra háromig számolunk. Menni fog, ugye? A kék színű kép mellett ez a barna épület a mi házunk. Megjegyezted?

– Ühüm.

Dzsian ezt követően is eltájolta magát néha, de azt, hogy a telefonfülkétől hogyan jut el hazáig, soha többé nem felejtette el. Bárhová is keveredett el, a sarki boltnál lévő kereszteződéshez valahogy mindig visszatalált, onnan már gyerekjáték volt a telefonfülke, és meglett a hazaút is. Mire középiskolás lett, már nem tévedt el. Mert akármilyen gyenge volt is a tájékozódási képessége, hat év alatt a környék szinte az otthona lett, a gyermekkori emlékeinek a színtere, ahol akkor sem tudott volna már utat téveszteni, ha akarta volna.

Eltelt egy év… Majd egy újabb… Aztán a rákövetkező… Dzsian továbbra is kijárt apja, Giu elé. Esős napokon bement a telefonfülkébe, és egyre csak nézte az esőcseppeket. Csipp-csöpp, csipp-csipp-csöpp-csöpp. Élvezte a fülébe csengő, üdítő hangot. Ha az esőcseppek a peremre estek, magas hangot adtak; ha viszont a tetőre, akkor alacsonyat. Gyakran bizonygatta Dzsihunnak, hogy a magas és az alacsony hangok összecsengése a legelragadóbb nyári zenét komponálja meg.

Mikor őszi szél süvített az utcákon, a földre hullott avarhalomból kiválasztott egyetlen levelet, és a telefonfülke tetejére helyezte. Mintha csak egy arra járó idegennek hagyott volna üzenetet. Soha, senki nem válaszolt neki, ám a falevél minden alkalommal eltűnt, mire legközelebb a telefonfülkéhez ment. Képzeletben eljátszott vele, ki vihette magával. Nem volt kétsége afelől, hogy bárki is volt az, biztosan szereti az őszt.

Havas napokon elmélyülten fürkészte a lábnyomait. Az egymásra rakódó hórétegek még a friss nyomokat is rögvest befedték. Ennek ellenére a hazaúton ismét csak ugyanoda lépett. Összehasonlította apja lábnyomának

nagyságát a sajátjával, és közben a hóban sétálva felidézte azt a homályba vesző, távoli időt, amikor a lábnyomok egyszer majd végleg eltűnnek.

Aztán az utolsó ráköszöntő évben, amire még emlékezett, a bátyja, Dzsihun munkát kapott, és vidékre költözött. Apja is elment már, így nem volt kire várnia. Dzsian ennek ellenére továbbra is újra és újra a telefonfülke felé vette az irányt. Éjjel és nappal. Alkonyatkor és pirkadatkor. Olyan érzése támadt ott, mintha az apja bármelyik pillanatban visszatérhetne. Mert mindig azon a helyen szokta várni őt. Hiába nem volt ott már az apja, az eső csepegett, a falevelek potyogtak, a hó hullott. Ő pedig telefonált. Tizenkilenc éves lett. Miután felvették az egyetemre, Dzsian elhagyta az olyannyira szívéhez nőtt környéket. Tíz év telt el, mire újra visszatért ide.

*

– Most őszintén, Dzsian, nem tudott volna valami kevésbé eldugott helyet választani? Végre kölcsönzök egy autót, erre órákig kell köröznöm, mire parkolóhelyet találok. A környéken valamiféle nyomozóirodaként vagy boncteremként ismerik ezt a helyet. Merthogy itt kiderítik, miért haltak meg az emberek. Ha már nyomozóiroda, akkor rendeltem egy kis detektívekhez illő feketebab-szószos tésztát is magunknak.

– Hiszen ön is tudja, Szangu: nem volt más módja, hogy a rendelkezésre álló működő tőkével helyet biztosítsunk a központnak. Legalább az állomás közelében van.

– Gyerünk, ki vele! Csak van valami oka, hogy erre a helyre esett a választása. Úgy tűnik, hogy a boltos nénivel is elég jól ismerik egymást.

– Mondtam, hogy kiskoromban errefelé laktunk.

Valóban nem sok választása maradt Dzsiannak, aki három éve jó pár irodát megnézett a Pszichológiai Autopszia Központ megnyitása előtt. Posztgraduális tanulmányai mellett épp a gyakorlatát végezte, amikor lehetősége adódott állami támogatással vállalkozást indítani, így pénzügyi mozgástérről egyelőre álmodni sem mert. Szangu, az egyik alapító tag volt, aki ekkor segítő kezet nyújtott neki.

A férfi a pszichológia és a vállalkozási ügyvitel szakot is elvégezte egy vidéki egyetemen. Nem volt különösebben rangos egyetem, és a záróvizsga-eredményei sem voltak igazán kimagaslóak, mégis volt valami, ami kiemelte őt a többiek közül, mégpedig a közvetlen természete és kiterjedt kapcsolati hálója.

Dzsian akkoriban Szöulban volt gyakorlaton, és épp Szangu egyik volt évfolyamtársával dolgozott egy projekten, amely a serdülők körében mért depresszióértékeket vizsgálta. A féléves kutatómunka befejezését ünneplő iszogatásra nem más toppant be, mint Szangu. Itt is, ott is bekapcsolódott a beszélgetésekbe, ám ez senkit sem zavart, annak ellenére, hogy semmi köze nem volt a projekthez. A fiú még az idegenekkel általában tartózkodó Dzsiannak is meglehetősen könnyen a közelébe férkőzött, méghozzá a következő üdvözléssel: „De jó végre velem egykorúval találkozni!" Ez a mondat a szigorú, életkor szerinti hierarchián alapuló koreai társadalomban lefegyverző társalgásindítónak

számított. A lányban felmerült, hogy nem flörtölni próbálnak-e vele, de hamar rá kellett jönnie, hogy ez a modor a fiú minden hátsó gondolattól mentes, természetes közvetlenségéből fakadt. A megismerkedésüket követő időben Szangu mindig akkor kereste meg Dzsiant, amikor az már-már elfelejtette volna, azután egyszer csak a lány is elkezdte hívogatni őt. Ugyanazon a területen dolgoztak, nem csoda hát, hogy néhanapján együtt fojtották italba a mindennapi feszültséget. Mielőtt még észbe kaptak volna, Szangu lett Dzsian első felnőttkori barátja. A Pszichológiai Autopszia Központ megnyitásakor kezdett el aztán Szangu konkrét segítséget is nyújtani.

– Ismerek egy ingatlanügynököt. Azt mondja, tudna ajánlani néhány klassz helyet. Említettem neki, mire készül, és úgy tűnik, a bérbeadónak nincs ellenvetése.

Az éppen piacra került néhány irodaház közül az egyik felkeltette Dzsian figyelmét. Azon a környéken volt, ahol felnőtt. Dzsian az épületre mutatva Szanguhoz fordult:

– Ez az, ezt szeretném megnézni.

– Ezt? Vannak ennél jobb helyek is. Nézegessünk tovább!

– Nem, ez jó lesz.

– Nem lenne jobb, ha…

– Nekem tetszik.

Szangu eltűnődött, vajon a lány mindig ilyen makacs természetű volt-e, de nem látott különösebb okot arra, hogy lebeszélje. Bár az iroda kissé félreeső helyen feküdt, a kereskedelmi negyedben találhatóakhoz képest megfizethetőbb és jobb elrendezésű volt. Az ingatlan-

ügynök is elismeréssel adózott a lány döntése előtt, ritka jó fogásnak nevezte a bérleményt.

Dzsian nem sokat teketóriázott, Szangu és az ingatlanközvetítő kíséretében rögtön elindult felmérni a leendő központ helyszínét. Szürkés épület volt, a hármas kereszteződésben álló kisbolttól kissé beljebb; homlokzata büszkén viselte az idő vasfogának nyomait. Szangu szkeptikus képet vágott, ez azonban nem tudta eltántorítani Dzsiant, aki rendületlenül lépdelt előre. Negyedik emelet. Amikor kinyitották az iroda ajtaját, odabent határozottan más légkör uralkodott, mint amire a külső alapján számítani lehetett. Impozáns ablakokon beáradó fény és a vártnál csendesebb környezet fogadta őket. Az iroda napfényes fekvésének hála a kora tél ellenére sem volt túl hűvös. A fehér falfestés tiszta benyomást kölcsönzött a kietlenségig üres helyiségnek. A nyitott térérzetet keltő mennyezet is magasabb volt, mint gondolták.

– Előszerződést szeretnék kötni.

Amikor elmentek, hogy elintézzék a papírokat, a középkorú, erősen lebarnult ingatlanügynök mintegy mellékesen megkérdezte:

– Mit is mondott, mivel foglalkozik?

– Ó, igen, pszichológiai boncolással. Pszichológiai Autopszia Központot szeretnék nyitni.

– Boncolás…?

Amikor már csak az utolsó aláírás hiányzott, az ügynök akadékoskodni kezdett, mint akinek hirtelen inába szállt a bátorsága.

– Várjon csak, ha boncolást tervez, akkor ez azt jelenti, hogy holttesteket visznek majd az ingatlanba? Én az

épület tulajdonosának azt mondtam, hogy ez egy lelki tanácsadó központ.

– Áh… Igazából mi magunk nem kerülünk majd kapcsolatba holttesttel. Kissé leegyszerűsítve úgy is fel lehet fogni, mint egy pszichológiai központot, ahol megpróbáljuk elemezni és megérteni az öngyilkosság áldozatainak indítékait, hogy ezáltal is vigaszt nyújtsunk a hozzátartozóknak, illetve megelőzzük a további…

– Szóval akkor nem valami hullaház, ugye?

Az ingatlanügynök arckifejezése, amely az iroda bemutatása közben még nyájas volt, egy pillanat alatt rideggé változott. Dzsian a lehető legösszeszedettebben töviről hegyire elmagyarázta, mivel is foglalkozik, miközben késlekedés nélkül odafirkantotta a nevét az aláírandó dokumentumra.

– Államilag akkreditált, kormánytámogatást élvező intézmény vagyunk. Lelki tanácsadást és pszichológiai autopsziát biztosítunk az áldozatok hozzátartozóinak azzal a céllal, hogy vigaszt nyújtsunk nekik, megemlékezzünk az elhunytról, illetve megelőzzük a jövőbeli öngyilkosságokat. Ide küldhetem a foglalót, ugye?

– Ja, igen. Ötmillió vont…

– Át is utaltam az összeget. Kaphatnék róla számlát?

– Hogyne… Persze…

– Más szóval tekintse valamiféle pszichológiai tanácsadásnak. Mármint a pszichológiai autopsziát.

A szerződéskötés után nem sokkal bebútorozták az irodát. Mivel neki köszönhetően találták a helyet, Szangu a központ és az ingatlanügynökség között ingázott, hogy elmagyarázza a tulajdonosnak a központ rendeltetését. Ahogy ezzel, illetve az iroda berendezésével foglalatoskodott, egyre gyakrabban kérdezett Dzsian-

tól a pszichológiai boncolásról. Ő volt az is, aki először felvetette: „Beszállhatok én is?" Olyan élethelyzetben volt ugyanis, amikor épp a teljes értékű munkába állásra készült, így nem csoda, hogy érdeklődni kezdett a lány vállalkozása iránt.

– Persze. Biztosabb, ha ön is itt van.

Dzsian örömmel fogadta Szangu javaslatát. Egyedül ugyanis nem kis feladat lett volna vezetni a központot. Emellett úgy gondolta, hogy jól jön majd egy olyan társ, aki ügyesen szót ért az emberekkel.

A kéthetes felújítási időszak végén íróasztalaik a legnagyobb helyiségbe kerültek. Egy fal mentén kis konyhasarkot alakítottak ki; a szükséges dokumentumok és dossziék polcokon sorakoztak. Az egyik sarokban konzultációs szobát különítettek el, amelyet redőnyökkel ellátott üvegfal választott el a helyiség többi részétől. A munkálatok befejezésekor cégtáblát szereltek fel, amelyen szép, letisztult nagybetűkkel a következő szöveg állt: „Pszichológiai Autopszia Központ – 4. emelet".

Visszagondolva Dzsian mindig szerencsésnek érezte magát, hogy Szangu vele volt abban az időszakban. A férfi ugyanis olyan mélyen belelátott mások lelkébe, hogy annak legfinomabb rezdülése, legapróbb sérülése sem kerülte el a figyelmét. Ő volt, aki minden konzultáció előtt vászonnal burkolt papírzsebkendő-tartót készített ki az asztalra, vagy különféle teákat kínált az ügyfeleknek, hogy segítsen megnyugtatni őket. E kifinomult alaposság miatt Szangu olyan ember benyomását keltette, akinek szintén sérült már a lelke. Talán ennek köszönhető, hogy a Pszichológiai Autopszia Központ a környékbeliek gyanakvó tekintete ellenére is sikeresen megalapozta a működését.

Dzsian és Szangu egy pillanatra mozdulatlanná dermedt. Sem zene, sem rádió nem szólt a központban, amikor a néma csendet egy hang törte meg. Dzsian magában háromig számolt, mielőtt felemelte volna az íróasztalára helyezett telefon kagylóját.

„Egy, kettő, három."

Abban a pillanatban, hogy a „háromhoz" ért, felvette a telefont. Halk, összeszedett hangon szólt a kagylóba:

– Igen, tessék! Pszichológiai Autopszia Központ.

Szangu fél füllel egy női hangot hallott kiszűrődni a kagylóból, de azt már nem tudta kivenni, hogy miről folyt a szó. Dzsian egyre csak annyit ismételgetett: „igen". Szomorú „igenek", együttérző „igenek", vigasztaló „igenek" és kérdő „igenek" váltogatták egymást. A lánynak vagy nyolcszor kellett különféle hanghordozású „igeneket" elismételnie, mire először szóhoz jutott.

– Mi keressük fel önt, vagy szeretne inkább személyesen ellátogatni a központba?

Amíg a hezitáló nő válaszára várt, Dzsian a naptárban leellenőrizte és feljegyezte a dátumot, majd a lehető legudvariasabb hangnemben így szólt:

– Köszönjük a hívását. Akkor várjuk a megbeszélt időpontban.

A több mint tíz percig tartó telefonhívás után Szangu és Dzsian egymásra nézett. Anélkül, hogy a hívásban elhangzottakra rákérdezett volna, Szangu átvette a jegyzetet Dzsian kinyújtott kezéből, majd beírta az adatokat a naptárba. A lány minden különösebb érzelem nélkül így szólt:

– A megbízónk egy hölgy, akinek a férje három hónappal ezelőtt öngyilkos lett. Leugrott egy épület tetejéről. A hölgy munkahelyi baleset miatti kártérítési

pert indított, és az ügyvédje révén szerzett tudomást a központról. Azt mondta, hogy csütörtökön délután két órakor idejön.

– Előkészítem az iratokat.

Szangu három éve dolgozott Dzsian mellett, és már rutinosan csinálta végig az eljárást. A rá jellemző tapintattal nem kérdezett többet az ügyfél körülményeiről. Igyekezett elkerülni, hogy a saját kíváncsisága miatt a lány kénytelen legyen újra felidézni valakinek a halálát, illetve az azzal járó bánatot. Egyfajta önmagának tett fogadalom volt ez. Miközben a papírmunkát intézte, fél szemmel a faliórára pillantott. A percmutató és a másodpercmutató állni látszott, mégis lassacskán haladt körbe-körbe. Körforgásuk egy pontján Szangu a biztonság kedvéért megkérdezte:

– Dzsian, nem azt mondta, hogy nemsokára üzleti útra megy Kang Ain ügyében?

– De, este hétkor indulok Cshonanba. Ebéd után neki is kell állnom készülődni.

Dzsian arcán halvány mosoly jelent meg. Szangu szokás szerint úgy tett, mintha mi sem történt volna, és a mosolyra ügyet sem vetve máris új feladatra koncentrált. Miután nagyjából elintézte az irodai teendőket, Dzsian egykedvűen készülődött az útra: laptop, az ügyhöz kapcsolódó dokumentumok és két diktafon. Az aktatáska vastagon ki volt tömve, már ránézésre is nehéznek tűnt. Dzsian könnyedén emelte fel, mintha cipelt volna már ennél súlyosabb terhet is. Sem Dzsian, sem Szangu számára nem volt ez különleges nap. Valahol mélyen azonban mindketten ugyanazt gondolták: Valaki meghalt. Valaki véget vetett az életének. Valaki elveszített egy szívének kedves embert. Anélkül, hogy

bármi elfogadható magyarázatot kapott volna. Anélkül, hogy az okát megtudhatta volna. Anélkül, hogy vigaszt lelhetett volna. Ezért nem szólt soha a zene, a rádió a központban.

*

Az üzleti útról hazafelé Dzsian a jól ismert sikátor felé vette az irányt. Léptei visszhangoztak a szűk emelkedőn. A telefonfülkét megvilágító egyetlen utcai lámpa izzója elöregedhetett, mert fénye kissé különbözött a többitől. Az egykor ritkaságnak számító, s ezért különleges lámpaoszlop mára már egy volt csak a sok közül. A lámpát körülölelő régi házakat is szépen felújították, és irodalakásokká alakították. A tér volt az egyetlen, ami mit sem változott. Dzsian újra belépett a régi telefonfülkébe. Talán mert azóta megnőtt, vagy mert magas sarkú cipő volt rajta, a fülke teteje most alacsonynak tűnt. A lány megnézte az időt. Aztán felvette a kagylót.

A hang, mint mindig, most is a halálról tudósított, Dzsian mégis képtelen volt letenni.